

L'APUNT

Pau Riba, mots fins a la mort

David Castillo

Pau Riba va ser, sobretot, un juganer, tant en la música com en la literatura, i la vida en general. Durant aquests dies de dol s'han dit moltes coses a la recerca del procés de beatificació que l'haurà de dur al pavelló dels il·lustres. El Pau es mereixeria una cosa més arran de terra, una estàtua eqüestre a la plaça Catalunya o una d'aquestes estàtues vives de la Rambla disfressada amb

els seus diferents looks, també el de modern dels anys vuitanta, que els comentaristes han eludit de manera profilàctica. M'ha arribat de rebot un comentari de l'espremedor de paraules quan ja s'acostava al final i la morfina era la millor companyia. Diu que el Pau va dir: "Mor fina". Em pregunto si la fina seria amb majúscules o minúscules. Descansem en Pau.

Teatre de l'absurd al segle XXI

Ve de la plana anterior

Temporada Alta aquesta tardor, es completa amb dos secundaris de luxe: Jordi Banacolocha i Margarida Minguió.

Íntims a la Beckett

La tercera obra que juga amb les contradiccions reveladores de l'absurd és *Dels intestins una sogra i del cul un sac de gemecs*, d'Íntims Produccions. Estarà en cartell fins al 3 d'abril a la sala de dalt de la Sala Beckett, al Poblenou. El quadre que representen evoca als supervivents d'una societat postapocalíptica. Han perdut la noció de la paraula i fien tot allò que no entenen a una mena de religió.

Íntims Produccions és un grup insòlit, format a redós de la programació que Margalida Troguet va

Íntims Produccions insisteix en el teatre de creació gestual sonor i postapocalíptic

fer durant anys a l'Escorxador de Lleida. Van estrenar-se amb una peça aparentment juvenil a Fira Tàrrrega (*El loc*, 2014) i van passar-se a textos de dramaturgia contemporània com Kate Tempest (*Wasted*, 2017) i Mark Ravenhill (*Pool (no water)*, 2018). Des del principi, van contactar amb direccions amb identitat com Jorge Yamam-Serrano, Ivan Morales i Marc Salicrú, Anna Serrano i Elena Martín (col·lectiu VVAA). En l'última Fira Tàrrrega van trencar amb aquesta tendència per construir la primera peça sense text: *Èter brota*. Ara, en la intel·ligible *Dels intestins una sogra i del cul un sac de gemecs*, han tingut el suport de David Climent, de loscorderos. Molta repetició escènica, contundents conclusions. ■

Crítica teatre

Jordi Bordes

A l'abisme

Final de partida

Direcció: Sergi Belbel
Dimarts, 15 de març (fins al 24 d'abril) al Teatre Romea

Des de les calamitats perpetrades en la II Guerra Mundial, Beckett tenia clar que ja no es podia confiar en la societat aparentment culta i desenvolupada. *Final de partida* beu de la mateixa agror d'*Els dies felïços* i de *Tot esperant Godot*. Jordi Bosch i Jordi Boixaderas tornen a uns personatges que ja van interpretar, el 2005, al Lliure. Sergi Belbel ha sabut caminar per l'abisme, trobar un equilibri en el diàleg desesperat i un punt naïf de Hamm i Clov que va d'un humor absurd a un discurs implacable. És una barreja d'alquimista perquè carregar la ironia desmereixeria la fosca desesperació i abocar tota la bilis sense donar aire aclapararia.

L'espai és una mena de refugi, una ratera en què pretenen sobreviure. Miren per la finestra i confien que la violència desaparegui. Ells no han provocat res. Només esperen, passivament. Una espera frustrant i que ennuaga.

Hamm ho detesta tot. Les seves manies s'han convertit en obsessions que esgoten tothom. I, per això, Clov decideix marxar. Les rates, es cacin o no, sempre acaben morint. Terrible evidència. Tot és fosc; res no convida a l'esperança. I, potser per això, Clov es vesteix i pretén marxar. Potser sonarà el despertador. Potser ja no cal que ho faci mai més. La percepció del públic és que només hi pot haver una vida vàlida des de l'empatia amb l'altre. L'apatia trasllada tothom a la buidor d'aquests personatges beckettians trencats, aïllats de tot.

Guanyadors i membres del jurat, en la foto final dels Premis de la Crítica, ahir a la nit al Teatre Romea ■ MARTÍ BERENGUER

L'entrega dels Premis de la Crítica reivindica i premia la diversitat en una gala maratoniana al Romea

Gràcies, diverses

Redacció
BARCELONA

Els guanyadors dels Premis de la Crítica són molt d'agrair, i també de deixar anar alguna reivindicació. Ahir la gala es va allargar dues hores mitja. Sunyer deia de broma, cap al final: "Si la societat tingués tanta paciència, no hi hauria guerres." Certament, cadascun dels premiats té el seu minut de glòria. I, a part d'agrair, fa la seva breu denúncia. Com Teatre al Detall (guanyadors del premi en tres ocasions de teatre familiar, ara amb *La motxilla de l'Ada*): "Estem farts de ser considerats teatre de segona." I el col·lectiu Que No Salga de Aquí (guanyadores de noves tendències per *Hermafrodites a cavall o la rebel·lió del desig*), que denuncia la falta de visibilitat de l'hermafroditisme a escena. La precarietat és l'altre cavall de batalla, que ennuaga el talent. I, per això, d'entrada, es reclama el 2% del pressupost

de la Generalitat per a Cultura promès pel govern. El talent emergent pateix per aixecar el vol. Isabel Vidal, gerent de Focus i productora de *La filla del mar*, aclaria que l'empresa, de 35 anys, s'estima el teatre i vol continuar donant oportunitats a companyies com La Barni Teatre, que es va endur dos premis per aquesta peça musical: millor actriu (Clara Solé) i millor música original o adaptada (Marc Sambola). *Opening night* es va confirmar com la gran guanyadora de la nit, amb cinc premis dels set a què estava nominada: espectacle de teatre; direcció, per a Marcos Morau; espai escènic, per a Max Glaenzel; vestuari, per a Sílvia Delagneau, i il·luminació, per a Bernat Jansà. També en va sortir ben avaluada *M'haurieu de pagar*: millor espectacle de petit format, millor actriu protagonista (Àurea Márquez) i millor text (Jordi Prat i Coll).

Els premis tenen cinc

jurats. Enguany s'hi ha integrat el de circ i ha premiat *MDR (Mort de Riu-re)*, de Los Galindos, que van dedicar quinze segons de silenci a denunciar el panorama polític europeu. "La nostra obra vol fer riure i també incomodar", deien. I aquest silenci enmig de la celebració buscava això mateix. També ha reconegut les *Nits de circ a Besalú i Roses*. Pel que fa a la dansa, el projecte *Laliturgia de las horas* ha rebut dues distincions del jurat de dansa (espectacle i ballari, per a Juan Carlos

Denúncia de programes culturals i clam perquè la premsa esperoni els nous talents

Lérida). I, per tercer any consecutiu, s'ha premiat una peça de l'Àfrica Moment. El jurat d'arts de carrer va reconèixer *Ciutat dormitori*, una acció al cementiri de Barcelona. Des del col·lectiu Novaveu s'ha guardonat *Aquelles que no deben morir*, de la companyia Las Huecas.

Una nombrosa comitiva de La Cubana va pujar a l'escenari per rebre el premi a la trajectòria Gonzalo Pérez de Olaguer. Als seus 40 anys repicats, el director Jordi Milán va agrair el premi: "Olaguer ens va encoratjar en la nostra aventura. La premsa ho ha de fer amb els joves d'ara!" També es van recordar els programes que tanquen a Betevé. I va ser molt aplaudida Anna Güell, de la companyia Q-Ars Teatre, que ha rebut el premi a la visibilitat de la creació en femení (premi M. José Ragué). L'altre premi que ja es coneixia va ser el de la sala. Per primer cop en l'organització dels premis, es concedeix a la sala La Planeta. ■